

Ти си тој што го сакам

Џована Флечер

**АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...
ИЗДАВАЧКА КУЌА САКАМ КНИГИ**

www.sakamknigi.mk

На светот има толку многу книги, а толку малку време...

Строго избрани одлични наслови за сите кои сакаат книги со уникатни приказни достојни за нивното време...

Наслов на оригиналот

You're the one that I want

© Giovanna Fletcher, 2014

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа Сакам книги, 2016

Издавач Издавачка куќа Сакам Книги

Преведувач Ивана Спасев

Лектор Марија Иванова

Главен уредник Ивана Спасев

Компјутерска обработка Диме Спасев

Дизајн на корица Диме Спасев

Печатење Графостил - Скопје, 2016

Тираж 800 примероци

**Ова издание е финансирано и поддржано од
Министерство за култура на Република Македонија**

Ти си тој што го сакам

Џована Флечер

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

Јас и мојата сопруга најпрво би сакале да ви се
заблагодариме на сите што сте тука. Не можам да
ви опишам колку ни значи тоа што сме опкружени со
семејството и пријателите денес – на најважниот ден
од нашите животи.

Меди

Дваесет и шест години...

Помеѓу мене и мојот иден сопруг имаше само петнаесет метри. Сè што требаше да направам за да ја завршам трансформацијата од госпоѓица Меди Харст во госпоѓа Меди Мајлс беше да ги поминам тие петнаесет метри и да кажам „да“. И тогаш ќе можев да го оставам минатото зад себе и да ѝ се радувам на иднината со сигурност и достоинство, со љубовта на добар маж, знаејќи дека заслужувам да ја имам.

Но и покрај тоа што знаев дека тоа беше она што го сакав, тоа сепак беа најтешките петнаесет метри што некогаш сум требала да ги поминам.

Можеби затоа што знаев дека оставам некој кој имаше потенцијал да ме однесе на нови, вртоглави височини со неговата љубов - љубов која беше моја ако сакав да ја земам, но никогаш вистински на мој дофат. Можеби ако околностите беа поинакви, ќе имавме нешто магично. Ме болеше што заминував од тие чувства, од него, но му имав кажано сè што имав да му кажам.

Тој знаеше дека го сакам и дека мојата љубов за него е безрезервна, како секогаш.

Во црквата почна да свири *Give me joy in my heart*, а музиката ме одвои од моите залутани мисли и ми даде

до знаење дека е време да влезам. Една по една, моите деверици смирено влегоа низ огромната дрвена врата. Перл, последната во групата, се сврте да ми намигне пред да тргне по нив, а нејзиниот долг фустан се завлече по неа.

„Подготвена си?“ ме праша татко ми, кој изгледаше неверојатно симпатично во неговиот светло сив костум и дреч зелена вратоврска, иако беше малку накривена. Над седата коса носеше голема, висока шапка која правеше да изгледа уште пониско, наместо повисоко. И тој изгледаше подеднакво вознемирено како мене - а тоа беше нешто за што не бев подготвена!

Му ја исправив вратоврската и нежно му кимнав.

Тој ми го провери превезот како што очигледно му имаше наредено мајка ми, а потоа се исправи покрај мене и ја крена раката за да ја протнам мојата под неговата.

„Прекрасно изгледаш, Меди“, шепна.

„Фала, тато“, успеав да речам некако и покрај ужасната трема од која ми трепереше целото тело.

„Имаш трема?“

Повторно кимнав.

„Ќе се чувствуваш подобро кога ќе го видиш. Ајде сега, фати се за стариот твој. Време е твојот младоженец да си ја види невестата“, рече тој и цврсто ми ја стегна раката.

Полека почнавме да одиме со договореното темпо - не толку брзо што ќе изгледаме како да трчаеме накај олтарот, но не и толку бавно за гостите да почнат да се просеваат од досада. Утрото вежбавме за да бидеме сигурни дека нема да биде катастрофа.

Кога влеговме низ вратата, ја стегнав неговата рака уште посилено.

Таму нè пречека море од лица - сите присутни беа станати на нозе и гледаа во мене со страшно широки насмевки.

И ги имаше во толку голем број!

Не можев да поверувам дека познававме толку многу луѓе.

За време на пробите на фустанот безброј пати ми кажаа да уживам во тој конкретен момент, добро да ги погледнам тие лица, лицата на луѓето кои двајцата ги сакаме и на кои им се воодушевуваме и да ја запомнам таа среќа и топлина. Нивната љубов за нас на тој ден. Ми велеа да уживам и да ја прифатам.

Но додека ги гледав нивните лица, нивните среќни насмевки, исполнети со радост, чувствата што со недели се трупaa во моите градите уште толку почнаа да се засилуваат.

Тоа беше тоа.

Немаше враќање назад.

Одеднаш, ме облеа бран од среќа, кога го забележав, како гледа во мене од пред олтарот, убав како сон. Мојот прекрасен човек, Роберт Мајлс - силен, сигурен и грижлив. Мојот најдобар пријател. Ги испапчив усните кога образите ми се вцрвенеа, а очите ми се наполнија со солзи од самото тоа што го видов, позгоден од кога било во темно сивиот костум. Неговото високо, мускулесто тело видливо опуштено кога неговите занесни зелени очи ги пронајдоа моите, а неговите полни усни развлечени во широка насмевка на која не можев да не возвратам.

И тогаш крадешкум украдов еден поглед десно од Роберт, да ја видам мојата друга љубов, Бен Гилберт - добродушен, широкоград и способен да ми го збесне срцето со само еден поглед. Но тој не гледаше во мене. Не, главата му беше сведната надолу, концентриран на подот пред него; сè што можев да видам беше задниот дел од неговата кафена коса малку залижана со восок - маслинеатата кожа на неговото лице и неговите чоколадни очи беа скриени од мене.

Тоа што не сакаше да ме погледне страшно ме погоди и за момент почнав да се двоумам за одлуката што ја донесов.

Во мене одеднаш се роди неопислива желба да ме

погледне. Еден дел од мене сакаше тој да ја запре свадбата, да ми покаже точно колку му е важно. Да ме спречи за да не направам голема грешка... но дали навистина мислев дека правам грешка? Огромна грешка?

Го сакав Роберт, но го сакав и Бен.

Двајцата ме знаеја подолго од седумнаесет години - двајцата ме имаа видено и во најдобро и во најлошо можно светло, ме тешеа и успокојуваа и развеселуваа кога бев очајна и тажна, ми беа рамо за плачење кога ми требаше да се исплачам. Тие ми беа како карпи. Во множина. Не во еднина.

Да, ја имав донесено мојата одлука.

Ја имав прифатено понудата на Роберт, го имав облечено големиот бел фустан и имав стигнато до олтарот - но во секој случај, ако Бен прозбореше, ако макар и само сугестивно се накашласе, тогаш постоеше можност да ја прекинам целата свадба.

Дури и во тој доцен момент.

Но, кога церемонијата почна, кога свештеникот праша дали некој знае некоја причина поради која не би требало да се венчаеме, од Бен не се слушна ни глас, ни воздишка, па јас со тешко срце почнав да сфаќам дека тој немаше намера да почне да се бори за мене.

Тој ме пушташе...

Педи ми го привлече вниманието уште првиот ден кога ја видов. Изгледаше преслатко со дивата, разбушавена фризура и црвенетите обравчиња. Исто така изгледаше како да се подготвуваше да прсне да плаче во секој момент. Не сум сигурен што мислеше таа за мене и батката што ми беше десна рака, со нашите бучкасти образи и претерано нападна љубезност – па, всушност, мислам дека беше извадена од памет. Но на крајот успеавме да ја освоиме. Сè уште не сме сигурни како успеавме да го изведеме тоа...

Бен

Девет години...

Јас ја забележав додека сериозно и неодлучно бирав боја на пенкало за да ја обојам медузата што ја имав нацртано (тоа беше многу важна одлука што не смеев да ја донесам туку-така) - таа ја разгледуваше училницата со нејзините крупни сини очи. Образите и носот ѝ беа вцрвенети од ледениот февруарски воздух, а врвовите од црвената коса неконтролирано разбушавени како да не ѝ беше гајле за фризура. Школската униформа, иста како на сите други девојчиња во одделението (до душа, иста и како нашата машка, само што ние носевме панталони) - сиво здолниште со фалти, бела кошула и зелен џемпер со училишното лого на локалната црква - ѝ беше премногу голема. Здолништето ѝ висеше ниско под колената, а ракавите од џемперот ѝ беа завртени над зглобовите за да не ѝ ги покриваат рацете, со кои толку силно ја стегаше зелената чанта за книги што ковчињата на прстите ѝ беа побелени од напорот. Усните ѝ беа цврсто стегнати, како да се трудеше да не заплаче. Очигледно не ѝ беше пријатно во новата околина - што и не беше некое изненадување ако се земе предвид дека сите имавме престанато со она што го правевме и се свевме во неа.

Нашиот наставник, господинот Вотсон, кој секогаш

изгледаше како да беше лошо расположен додека зјапа-ше во нас низ неговите очила со тенки рамки, ја одведе до нејзината нова клупа. Тоа беше местото што не го сакаше никој од нас - клупа свртена кон сидот и одделенскиот тоалет - двојна причина за депресивност. Не само што човек требаше да седи и да гледа во сидот со грда боја на триесет сантиметри пред неговиот нос, туку и повремено, ако некој одлучеше да оди по голема нужда во тоалетот, мирисаше дури до клупата - и миризбата понекогаш се чувствуваше дури и по неколку часа. Грозно беше.

Тогаш посакав да ѝ пријдам. Сакав да направам да се почувствува добредојдено за да не се чувствува осамено. Но деветгодишните момчиња не правеа такви работи. Па му одолеав на нагонот. Продолжив да си седам и да зјапам во неа како и сите други кои ја имаа забележано.

„Кај тебе е зеленото пенкало?“ праша Роберт, мојот најдобар пријател, кој седеше десно од мене секој ден.

Ние двајца бевме неразделни. Уште откако нашите мајки се запознале во локалниот парк кога сè уште нè возеле во колички и сме цуцале цуцли. Токму ние двајца сме биле причината што тие продолжиле да се сретнуваат, да пијат чај со бисквити и да здивнуваат малку од непрестајното бебешко гукање. Двете уживале во разговорите со друга возрасна личност по месеците поминати само со мене и Роберт додека нашите татковци одеа на работа. Според мајка ми, Роберт ми подал едно суво зрно грозје тој прв ден, и тоа било тоа - неразделни другари за цел живот. Па, така велат, нели, дека животот го прават едноставните работи...

На нашата клупа, јас се збунив кога ми го постави прашањето - уште немав одлучено која боја да ја употребам, но сепак му го подадов зеленото пенкало. Веќе не беше важно - во секој случај бев посконцентриран на новото девојче.

Медузата можеше да причека.

„Во кого зјапаш?“ праша Роберт, тргајќи ја русата коса од очите.

Јас не реков ништо, но неговите зелени очи се вперија во истиот правец во кој гледав за да видат што беше толку интересно.

„Оооооо... убаво“, се закикоте.

Роберт го остави пенкалото што му го дадов на клупата и ми се приклучи во зјапањето во новото девојче. Не зборувавме ништо. Само седевме и гледавме.

Таа навистина изгледа убаво, заклучив, согласувајќи се со Роберт.

„Добро, дечки“, одекна гласот на господинот Вотсон кога си го почеша страничниот дел од големиот стомак. „Сакам топло да ја поздравите нашата нова ученичка, Меди. Таа штотуку се преселила тука од Лондон“.

„Добро утро, Меди. Добро утро, дечки“, извикавме сите едногласно, како што нè учеа уште од првиот ден во основното училиште. Се прашувам кога ние луѓето ги надраснуваме таквите работи - возрастните дефинитивно не се дерат така кога имаат нов вработен на работа. Кога би влегол во некоја фирма каде што сите ќе се свртат и ќе ми се развикаат, „Добро утро, Бен Гилберт!“ со вештачки љубезни насмевки, мислам дека би побегнал без да погледнам назад. Но морам да признаам дека ужасно уживав додека ѝ кажував „добро утро“ на Меди Харст тој прв ден.

Гледав како ја крева главата кога ѝ викнавме како хор и видов дека беше вцашена кога нејзиниот поглед го пресретна мојот на секунда. Моите образи одеднаш се разбудиле и почувствував дека се насмевав како тапчо кога се развлекоа од уво до уво. Таа кратко се насмевна пред да го впери погледот до мене, на секунда, а потоа повторно во земја. Нејзините образи се заруменија уште повеќе. Се свртев кон Роберт и видов дека и тој беше исклештен подеднакво смотано како и јас. Ме погледна и се закикоте.

Роберт никогаш не се кикотеше. Тој се смееше, но не се кикотеше. Ова ново пискање како девојче што не можеше да го додржи во себе беше многу интересно.

За време на големиот одмор, Јас и Роберт воопшто не губевме време и веднаш отидовме да се запознаеме со Меди. Ја однесовме во мензата и собравме најмногу информации што можевме за ова девојче за кое веќе имавме одлучено дека ќе ни биде нова пријателка.

Мислам дека срцата ќе ни експлодираа од среќа кога ни откри дека живееше многу блиску до нас, веднаш зад аголот - двајцата ја гледавме подзинати и исклештени, не ни се веруваше дека може да имаме толкава среќа и уште веднаш се прашувавме колку скоро би можеле да ја викнеме на врата да си игра со нас.

Мислам дека може да се каже оти веднаш знаевме дека Меди имаше нешто што ја правеше различна од сите други девојчиња што ги знаевме - нешто што нè имаше маѓепсано уште од првата секунда кога таа исплашено влезе во училницата како новото девојче во одделението. Имаше нешто кај неа, некоја необјаслива енергија што нè привлекуваше како две послушни кутриња.

И ниту еден дел од мене не сакаше да ѝ се спротивставува на таа привлечност.

Јас бев среќно освоен.

Затрескан за секунда.

Меди

Девет години...

Воопшто не бев среќна кога мајка ми и татко ми ми кажаа дека ќе се селиме, иако тие велеа дека го правиме тоа за „подобар живот“. Не знам зошто, но си замислував дека ќе одиме да живееме во некоја дрвена колиба каде што нема да има други куќи наоколу со километри и каде што ќе бидеме опколени со празни полиња слама и смрдливи кокошки - имаше еден филм за едно девојче што се пресели во такво селце.

Но да бидам искрена, во Писвуд не беше толку лошо. Како прво, нашата куќа беше направена од цигли и како второ, имавме соседи и никаде немаше кокошки. Имаше главна улица, Хај Стрит, до која можеше да се стигне пеш без разлика во кој дел од градот живееш и која беше полна со продавници и пабови. (Имаше четири паба - малку претерано за толку мало место). И театар. Локалната црква се наоѓаше на средината на живата улица, а лево и десно од неа имаше цвеќарница и пекарница - мирисот на тазе печениот леб предизвикуваше кркореење во стомаците на луѓето кои доаѓаа да се молат.

Имав голема трема за новото училиште и се прашував дали ќе успеам да стекнам нови пријатели. Не дека бев најпопуларното дете во моето претходно одделение, но имав убава група пријатели со кои со тага се збогував

кога се преселивме. Како и секое друго девојче на таа возраст, сакав само да им се допаднам на моите нови соученици.

Првиот училишен ден имав неопислива трема и целата бев збунета кога господинот Вотсон им го привлече вниманието на сите кон мене на неговиот вообичаен ладен начин. Не ми се верува дека наставниците не сфаќаат колку е стресен и непријатен тој момент за дете - да знаеш дека сите те меркаат и размислуваат дали се заинтересирани да те претворат во нивни нов најдобар пријател или ќе бидеш осуден вечно да бидеш губитникот во одделението.

Ужасно беше. Чувствував дека лицето ми беше вцрвенето и се плашев дека би можела да ја изгубам самоконтролата и да се подмочкам од страв и срам. Е тоа ќе беше одличен почеток.

Тоа што ги видов Роберт и Бен, откако конечно собрав доволно храброст за да го одлепам погледот од излитениот кафен килим под моите стапала, како будалестомисесмешкаат, многуме опушти. Стравот накратко попушти и ми дозволи да им упатам една насмевка пред повторно да погледнам надолу во килимот.

И покрај тоа што си имавме разменето насмевки, сепак бев изненадена што тие двајца беа првите кои дојдоа да поразговараат со мене. Мислев дека прво ќе ми пријде некое девојче од одделението. Претпоставував дека барем на некое од нив ќе му биде мило што ќе има нова личност за дружење, но изгледа не. Ниту едно од девојчињата не се помачи да ми пријде целиот тој прв ден. Наместо тоа, се заинтересираа двете момчиња.

Се сеќавам дека си мислев дека се смешен пар, Роберт и Бен.

Роберт, очигледно посамоуверениот од двајцата, имаше светло руса коса која му паѓаше надолу до средината на образите како прави свиленаксти завеси. Неговите сјајни зелени очи, прошарани со златни точки, никогаш не изгледаа потполно будно, неговото светло пегаво лице постојано изгледаше полу заспано.

Бен беше болно срамежлив, но ме потсетуваше на Бамби - косата со боја на костен му беше совршено разбушавена во боцки со гел и имаше волшебни кафени очи, кои изгледаа уште пораскошно поради неговата маслинеста кожа.

Благодарение на нивните смешни големи насмевки и љубезното однесување кога ме однесоа на ручек за време на големиот одмор, моите грижи за новото училиште веднаш почнаа да се топат. Воедно бев благодарна што не бев целосно отфрлена од страна на моите нови соученици.

Иако, бев страшно изненадена кога тие двајца ми се појавија на врата таа вечер со нивните идентични ВМХ велосипеди, прашувајќи ме дали можам да излезам да си играме. Не можев да се воздржам и возбудено им се насмеав. Тоа беше првпат некој да ми се појави на врата за да ме викне да си играме.

За жал, мајка ми одлучи дека беше прерано да шетам по улиците на Писвуд со две момчиња кои таа не ги познаваше. Па наместо тоа, како компромис, ги покани да влезат да си играме внатре - откако тие им се јавија на своите мајки за да им кажат каде ќе бидат, се разбира.

Момчињата весело ја прифатија понудата и ги фрлија велосипедите надвор во дворот пред вратата без колебање. Се сеќавам дека погледнав надолу во фрлените велосипеди и си се насмевнав кога си помислив колку мора да беше безбедно нашето ново соседство за да можат да ги оставаат така, а потоа ја затворив вратата и им се придружив на моите нови пријатели внатре.

Се чувствував сакано и вклучено.

* * *

Мојата врска со момчињата почна да се развива со голем жар и ентузијазам, а истовремено, обидите да се спријателам со девојчињата од одделението беа многу попроблематични. Тие веќе си беа блиски, затворени во круг за кој имаа специјално име - се нарекуваа Розовите

Сонувачки. Лаура - главната, Мишел, Беки и Никола. Истото име го користеа и за бендот што го имаа.

Не можам да опишам колку многу сакав да бидам вклучена кога го слушнав тоа, но се чинеше дека пријателството што веќе цутеше со момчињата ми ги намалуваше шансите за популарност во основното училиште и ги загрозуваше сите можни пријателства со девојчињата. Аха, дури и на деветгодишна возраст, социјалните политики беа зафрканција.

Ним не им се допаѓаше тоа што јас се дружев со момчињата и отворено ми го кажуваа тоа додека истовремено ме прашуваа дали ми се допаѓа некој од нив или дали сум се бакнала со некој од нив. Ужасно беше некој да те испрашува така и се чувствував како отпадник.

За жал, кога таа пушта желба за прифаќање го совлада мојот мозок, решив дека беше најдобро за мене да ги пресечам сите врски со Роберт и Бен.

Се срамам да кажам дека ги игнорирав, седев на растојание од нив за време на ручеците на голем одмор, бегав од нив - сметав дека тоа беше единствениот начин да направам Розовите Сонувачки (не ми се верува дека толку се оптоварував за група девојчиња што се нарекуваа така) да сакаат да ме вклучат во нивната група.

И едно време мислев дека ми успеа.

Еден ден, за време на ручекот, Лаура ме викна да им се придружам на девојчињата.

Конечно, си помислив, ме примија.

Ох, колку бев будалеста.

Целата работа беше само местенка.

Се сместив на последното празно портокалово пластично столче, подготвена да уживам во првиот ручек со моите нови најдобри пријателки, само за да почувствувам како некој го повлекува столчето од под мене. Летнав наназад во воздух со пискање и слетав на грб со нозете во вис - белите гаќи на мегдан, достоинството паднато заедно со мене. Никогаш се немав почувствувано понижено.

Се стрчав кон тоалетите, потиштена и засрамена, а Роберт и Бен веднаш тргнаа по мене. Душички, тие дури и влегоа во женскиот тоалет за да видат дали сум добро. Не секое мало момче би загазило на толку непријателска територија без да се секира дали ќе го фатат или не.

И така го вративме нашето пријателство, во тој мал тоалет. Си ветивме дека никогаш повеќе нема да се однесувам така со нив и дека ние тројца секогаш ќе се држиме заедно како тројка, до крајот на животот.

Тоа беше пресладок момент кој цврсто нè зацементира како обединета сила.

Си ги имав момчињата, не ми требаше ништо повеќе.